

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 14.257 van 17 juli 2008
in de zaak X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 februari 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald 10 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die loco advocaat J. SWERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VANHELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker heeft op 14 juni 2000 een asielaanvraag ingediend in België.

1.2. Op 21 mei 2001 trof de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis).

1.3. Op 26 april 2002 bevestigde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de in punt 1.2. vermelde beslissing. Het tegen deze beslissing ingediende verzoek tot schorsing en beroep tot nietigverklaring werd bij arrest van de Raad van State van 15 februari 2006 verworpen.

1.4. Op 26 september 2003 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de minister besliste op 29 juni 2006 deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

1.6. Op 20 oktober 2006 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 26 september 2007 trof de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nummer 5.696 van 14 januari 2008.

1.8. Op 4 februari 2008 werd aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies). Dit bevel werd betekend aan verzoeker op 21 april 2008.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep en de rechtspleging

2.1. Verweerder werpt verwijzend naar artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet, een exceptie van onontvankelijkheid op. Volgens verweerder geeft verzoeker in zijn verzoekschrift niet te kennen welke rechtsregels of welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissing zijn geschonden en in welk opzicht die regel of dat beginsel zijn geschonden.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

2.3. Onder het kopje *“bestreden beslissing - ernstige middelen”* stelt verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende: *“Overwegende dat verzoeker meent dat hij diverse zeer ernstige middelen kan aanbrengen tegen de bestreden beslissing. Dat hem inderdaad een bevel werd betekend daar zijn regularisatieaanvraag d.d. 2003 doch hangende is. Dat deze voldoet aan de thans bepaalde criteria. Dat ook op dat punt de bestreden beslissing hervormd dient te worden (...).”*

2.4. De Raad stelt vast dat alhoewel de ernstige middelen aangekondigd worden, verzoeker nalaat deze te ontwikkelen. Het komt de Raad niet toe middelen te gaan puren uit het betoog van verzoeker.

2.5. Aangezien onderhavig beroep gelet op het gestelde in punt 2.4. onontvankelijk verklaard wordt, dient er geen uitspraak gedaan te worden over de tweede exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij.

2.6. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

2.7. Verzoeker vraagt het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand.

2.8. In de huidige stand van zaken heeft de Raad geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand. Op verzoekers vraag kan derhalve niet worden ingegaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.